

Розділ перший

*О, зима мене не лякає...**

Із магазину поруч лунала пісня Френка Сінатри, коли моя парасоля вивернулася ще раз. Вітер та дощ нещадно катували з усіх боків, поки я відчайдушно тягнула за спиці та смикала за бігунок, але річ цілком і повністю здалася. Ще ніколи зрада неживого об'єкта не відчувалася так боляче. Його створили, щоб виконувати одну-єдину роботу, а він і цього не зміг.

На щастя, капюшон був водонепроникний.

На жаль, як я виявила дві хвилини потому, «водонепроникний» – усупереч загальноприйнятій думці – не означає «цілком невразливий до води». Здавалося, що тканина вбирала дощ, як губка, і поки я добігла до кінця Маркет-стріт, змокла до нитки. Я повернула за ріг і помітила вдалині кав'ярню, але завагалася.

Можливо, не варто заходити. Всесвіт наче підказував, що це погана ідея. Весь день усе йшло шкереберть. Прокинулася з жахливим герпесом, завбільшки з різдвяну кульку для ялинки. Пролила апельсиновий сік на єдину гарну сорочку. План поїхати в місто на велосипеді зазнав краху через зловісні хмари. Автобус приїхав ще пізніше, ніж зазвичай, і був такий набитий людьми, що надія спокійно поїсти булочку з корицею розтанула. Коли ми нарешті зупинилися, я з полегшенням вийшла, спотикаючись та давлячись добряче пожмаканим сніданком.

* Ідеться про пісню «Let it snow» Френка Сінатри. – Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

Як сказав би мій брат, то були проблеми першого світу, але я думала, що то все було знаками.

«Мені потрібна ця робота», — сказала собі, змушуючи ноги рухатися, поки над головою лунав грім. Останні кілька метрів до кав'ярні я пробігла, розхлюпуючи воду у калюжах. Звісно, мое взуття теж виявилось не водонепроникним. Поглянула на годинник, коли відчиняла двері. Ну, хоча б прийшла раніше: матиму час викрутити дощову воду з волосся в туалеті до того, як...

— Міс Ланкастер?

Серйозно? Насилу усміхаючись, я розвернулася. За столиком у кутку сиділи чоловік та жінка. Обом було років тридцять, але на цьому схожість закінчувалася. Хоч вони сиділи, було помітно, що чоловік щонайменше на голову вищий. У нього було гарно підстрижене темне волосся, ледь не чорне, акуратна борода та темно-коричневі очі, а губи стиснуті в лінію. Він пасував би обкладинці «Волл-стріт Джорнал» — у строгому костюмі та бірюзовій краватці. Натомість жінка мала кругле обличчя, яскраво-блакитні очі, схожий на гудзик ніс і широко усміхалася. Вона пофарбувала губи у той самий яскравий рожевий відтінок, що й коротке волосся, підстрижене під каре, і вдягла в'язаний білий джемпер з візерунком двох різдвяних пудингів на грудях. Я наче звідкись знала цю жінку, але не могла пригадати, де ж її бачила.

На столі перед ними стояли дві чашки, а також лежав стос паперів і планшетка.

— Міс Ланкастер? — повторив чоловік.

— Так, це я, — відповіла я, раптом відчувши, що починаю нервувати. Вони ввічливо підвелися, і я зняла яскраву рукавичку, щоб потиснути їм руки. — Будь ласка, називайте мене Еллі.

— Мене звати Клементина Джонс, — усміхнулася жінка, — а це...

— Містер Джонс, — різко перебив її чоловік. — Дякуємо, що прийшли.

У них був шотландський акцент, але я не знала країну достатньо добре, щоб визначити, звідки саме вони родом.

— Дякую вам, що запросили, — щиро відповіла я, докладаючи всіх зусиль, щоб зняти «водонепроникну» куртку, не розбризкуючи воду повсюди. — Перепрошую за мій неохайний вигляд, там...

— Дощить, так, — сказав містер Джонс, знову сідаючи в крісло. З огляду на різкість у голосі, він уже вважав мене непридатною, але жінка — Клементина — все ще усміхалася.

Клементина... Клементина... Звідки я її знаю? Раптом мене осяяло: на обкладинці однієї з братових кулінарних книг було її фото, вона стояла з волоссям яскраво-блакитного кольору посеред світлої кухні у фартуху з написом «Життя коротке — їжте торт» на грудях, і тримала по шматочку вишуканих тортів у кожній руці.

Я затамувала подих.

— Ви — Клементина з «Калорії від Клементини»?

Вона усміхнулася.

— Ви знаєте мою книгу?

— Я обожнюю її, купила братові на минуле Різдво. Спекли моєї племінниці на день народження ваш «Пиріг із хмарою маршелоу».

— О, гарний вибір, — схвально кивнула вона. — Повірити не можу, що ви купили мою книгу.

— Лише я і ще десять мільйонів людей, — зауважила я. — «Калорії від Клементини» була в усіх книжкових топах. Хіба вона не стала різдвяною книгою номер один?

Клементина зневажливо махнула рукою, але явно була задоволена.

— Що ж, тепер, коли ми дізналися про ваш чудовий смак у тортах, чи можу я запропонувати вам випити?

— О, це дуже люб'язно з вашого боку, але я...

— Я наполягаю, — вона сказала це досить бадьоро, але її тон не передбачав жодних заперечень. Клементина взяла в руки планшетку і чекала з нетерпінням.

— Ем-м, дякую. Гарячий шоколад не завадив би.

Клементина усміхнулася ширше й занотувала щось на планшетці. Можливо, хвилювалася, що забуде мое просте замовлення, хоча я відчувала, що це було зроблено не просто так.

— Вершки? Зефір? Сироп?

Я глянула на містера Джонса, але його вираз обличчя був байдужим.

— Сироп зі смаком імбирного пряника, якщо є? — припустила я і замислилася, чи існувала правильна відповідь на її запитання.

Клементина нетерпляче кивнула й занотувала ще щось.

— Угу, угу. А що-небудь поїсти? Торт? Пиріжок з фаршем? Цукерки?

— Клементино! — гарикнув містер Джонс.

— Щиро кажучи, я перекусила булочкою з корицею дорогою сюди, — зізналася я. — Тому лише напій, будь ласка.

— Булочкою з корицею, так? — Знову пише. — Гаразд, повернуся за секунду з вашим гарячим шоколадом із *пряниковим* сиропом.

Вона нахилилася до містера Джонса з посмішкою, виділивши слово, ніби маючи щось на увазі, а потім і справді пішла до стійки.

Я повернулася до містера Джонса з очікувальною усмішкою, гадаючи, чи буде якась балачка перед співбесідою, чи він одразу перейде до справи. Але поки Клементини не було, він, здавалося, зовсім забув про мене: витягнув з портфеля теку й почав гортати сторінки. Хвилини минали в зніяковінні. Я помітила крихту печива на сорочці та струсила її. Він перегорнув сторінку і зробив кілька нотаток. Я поглянула на годинник. Він перегорнув ще одну сторінку. Я подивилася у вікно на покупців, які боролися з вітром і дощем у пошуках різдвяних подарунків. Містер Джонс перегорнув ще одну сторінку.

— Боюся, у мене жажливі новини! — Я підскочила від голосу Клементини. — Тут закінчився сироп зі смаком імбирного

пряника. Чесно, забрати б у них ліцензію на продаж гарячого шоколаду за таке.

Вона здавалася щиро засмученою, коли ставила переді мною повну чашку.

— Я взяла з корицею. Подумала, якщо ви їли булочку з корицею, то, напевно, любите її.

— Твої дедуктивні вміння вражають, Клементино. Як і завжди, — сухо сказав містер Джонс, коли вона сіла на місце.

— А тепер, — сказала Клементина, дістаючи планшетку, — до справи. Який — і це серйозне запитання — ваш улюблений різдвяний фільм?

Я розсміялася, здогадуючись, що вона намагається заспокоїти мене.

— Складне запитання, — визнала я, обхопивши руками гарячу чашку. — Але старі фільми найкращі. «Світле Різдво», напевно — люблю мюзикли. А ваш?

— Це не Клементина на співбесіді, — холодно перервав мене містер Джонс.

— Ой, я...

— Я теж люблю мюзикли, — засяяла Клементина. І знову щось записала. — Що сентиментальніший, то кращий, еге ж? *Містер Джонс* теж їх любить, хоча ніколи в цьому не зізнається. У вас же не паморочиться в голові, правда?

Тему змінили так швидко, що я ледве встигла оговтатися.

— Паморочиться? Ні, ніколи не траплялося. А що?

Жодної відповіді, лише нові записи.

— А зараз покажіть, будь ласка, ваші шкарпетки...

Я щойно зробила нервовий ковток гарячого шоколаду, і це була помилка. Захлинулася посеред ковтка й розбризкала все по столу — і, звісно, на білосніжну сорочку містера Джонса.

— О боже, мені так шкода! — задихалася я, шукаючи серветку, але він уже потягнувся за нею і без жодних емоцій витирав плями.

— Вона стала цікавішою. Довершенішою, — зневажливо махнула рукою Клементина. — Хай там як. Шкарпетки?

— Я, ем... — Мені потрібна ця робота. Може, це був якийсь дивний вид психометричного тестування. Соромлячись, я підняла край штанини, щоб показати помаранчеву шкарпетку, стилізовану під морквину й мокру, бо взуття протікало. Відчула, як щоки почервоніли. — Я надягла б якісь більш відповідні для співбесіди, якби, е-е-е, знала... І я вступила в калюжу.

Клементина серйозно розглядала шкарпетку, але містер Джонс зосереджено роздивлявся мое підборіддя. Він насупився. Я сором'язливо зіщулилася.

— У мене щось на обличчі?

— Так, — м'яко відповів він. — Гарячий шоколад.

Заціпеніла, я витерла підборіддя рукою.

— Мені дуже шкода, — сказала я. — Можливо, нам варто одразу перейти до співбесіди.

Клементина розгубилася, гризучи ногу пряникового чоловічка.

— Але ви вже її пройшли.

Я спантеличено глянула на містера Джонса. Його вираз обличчя підказав, що той не зовсім погоджувався з твердженням Клементини, але сперечатися не збирався.

— Але ви мене ні про що не запитали.

— Ми запитали достатньо, — запевнила Клементина. — І бачили ваше резюме. Ви працюєте з архівами вже п'ять років. Вам подобається?

Мені не довелося вдавати ентузіазм.

— Я в захваті.

— Що саме вам подобається в цій роботі? — запитав містер Джонс. Це раптом стало схоже на справжню співбесіду. Мій шлунок, який поступово розслаблявся, раптово знову скрутився, але принаймні я могла відповісти чесно.

— Мене завжди цікавило, як жили люди. Історичні документи можуть про це розказати. Ну, принаймні деякі. Якщо

вони — це двері в минуле, то архіви — це коридори, повні таких дверей. Іноді вони ведуть до залів суду, до офісів рад або до лікарняних палат. Іноді підводять нас до людських домівок і показують повсякденне життя. Якщо дуже пощастить, можуть навіть розповісти, про що люди думали й що відчували. Буквально минулого тижня місцева жінка пожертвувала колекцію сімейних листів своєї прабабусі. Вони були дивовижні, не лише з купою історичних подробиць, але й характерів. Тепер мені здається, що ми були знайомі, хоча жінка померла сімдесят років тому. Це так... — я зупинилася, помітивши веселий погляд Клементини та підняті брови містера Джонса. Кров прилила до щік. — Вибачте. Заговорилася. Більше не буду.

— Вам зовсім не варто перепрошувати, — запевнила мене Клементина. — Отже, вам подобається працювати в архівах. І ви розмовляєте шістьма мовами. Вражає.

— Ну, п'ятьма з половиною, — боязко уточнила я. Містер Джонс видав запитальний звук. — Знаю мандаринську лише на середньому рівні.

— Ви багато переїжджали? — запитала Клементина.

— Ні, все життя провела тут.

— Багато подорожували?

— Не дуже, — зізналася я. Потім згадала, що це була співбесіда на роботу. — Але в мене завжди був хист до вивчення мов.

— Ну, це саме те, що ми шукаємо, — захоплено кивнула Клементина, пасма її рожевого волосся впали на обличчя. — І в нас тут є ваші рекомендаційні листи, — додала вона, швидко повернувши планшетку, щоб показати верхівки двох конвертів.

— Але я ще не давала вам рекомендаційних листів...

Вона перебила:

— І ми були б дуже раді запропонувати вам роботу.

Я сиділа приголомшена, не знаючи, сміятися чи тікати від цих явно божевільних людей.

Містер Джонс прочистив горло.

— Не могли б ви дати нам хвилинку, будь ласка?